

КУРТ ТУХОЛСКИ

МЪЖЪТ ПРЕД ОГЛЕДАЛОТО

Превод от немски: Венцеслав Константинов, —

chitanka.info

Внезапно погледът ти се спира на огледалото
и се заковава.

Виждаш:

Избръснатите до блясък страни
— „бузка“: това е добре за другите, —
изяцно изваяната уста, гладката горна устна,
вратовръзката стои хубаво — не, все пак:
поправè я!

Сега си безукорен.

Коси, нос, врат, яка, рамене — всичко е добре
композирана картина —
изцяло те одобрява твоят поглед.

С наслада се взираш в себе си,
разглеждаш копринените къдрици покрай ушите,
незабележимо се поизпъчваш —
толкова си самодоволен
и усещаш здравата сърцевина на живота си.

Впрочем по стъклото са кацали мухи
или пък някакъв химически процес е разял
амалгамата:

там виждаш малки мътни зеници...

А сега пак пренастрой вътрешния далекомер на
очите си:

На дясното слепоочие
— но само ако се взреш внимателно —
личат няколко ситни бръчки,
стрелкови окопи на кожата —
не, това не са още бръчки,
но все пак там, на същото място, някога ще се
появят.

Тогава ще бъдеш старец;
тогава хората ще говорят: „Старият Каспар...“;
тогава леко ще подиграват момичето, на което
прошепваш нещо —
„С този старец ли?...“ — ще кажат приятелките
му.

Старец.

Как само се гледате —
мъжът от стъклото и ти!
Никога,
никога друг човек не ще те гледа така —
без следа от ирония.
Изобщи не смееш да се гледаш в огледалото.
Tat tvam asi?...^[1]
Гладко е лицето ти, добре измито, избърсано.
Времето се е плискало в него.
Това лице, пепелище на твоите чувства, ти си
съсипал

с лъжи,
смях,
целувки, мълчания, мъки, въздишки — с живот, —
виж, под лявото око имаш малки петна.

Оправи лицето си в огледалото!
От преживяното през тези последни години
нищо не ти личи.
Всичко ти личи.

Казват, понякога факирите се хипнотизират сами.
Ако дълго се взираш в огледалото, тъй пише в
енциклопедията,
изпадаш в транс...
Гледаш човека насреща,
който гледа как ти гледаш —
ти гледаш как той гледа как ти...

Отвърна очи! Събуди се.

Тъй, подпрян на лакът, би излязла хубава снимка
за илюстрираните списания:
поетът гледа строго абоната,
изисква страхопочитание — признат, докато трае
един
разсеян поглед; недостъпен, напълно уверен,
сякаш изваян от замръзнала мас — свършена вещ.

В двете искрящи точки,
поставени в центъра на очите ти,
блещука животът.
Всъщност сме много красиви, нали?...
Ти се разглеждаш, както се гледат мъжете в
бръснарниците,
когато, подстригани, стават:
„Всичко е, слава богу, на мястото си, а ние сме все
тъй
представителни!...“
Дълго се наблюдават в огледалото:
проверка на ротата, извършена от фелдфебела-
поглед —
не могат да се откъснат,
после изпъват жилетката си
и с нови сили излизат на улицата,
напълно готови за битката с другите,
неподстриганите.

Но изведнъж
трайната сигурност на твоето изгладено сако
изчезва;
идва страхът.
Страх се таи в тъмните отвори на носа ти,
с който вдишваш въздух;
тенекията върху камината тихо потрепва,
ти чуваш с очите си...

Кажми нещо!
Говори!
Пророкувай какво ще стане нататък!
Дали ще умра сред грижи, в легло: наобиколен от
строг
професор, медицинска сестра в бяло и
сладникаво
миришещи шишенца;
или ще пукна без шум на някое шосе, съвсем сам —
на другите скитници понякога приказвам по
френски,
понеже все пак съм бил нещо по-добро;
дали ще си изкашлям дробовете, или кротко ще се
отпусна в креслото...

Бялото на очите ти бавно се налива с кръв —
какво състрадание изпитваш към себе си!
Обожаваш се с омраза.

Говори!
Пророкувай:
Успех... Престиж... Забравата... Безпаричие...
Унижения...

Охранените ти другари минават край теб и те
тупат
ободрително по рамото, с леко злорадство.

Кичур. Целувана уста. Живото кълбо на главата.
С напрегнати мускули се гледате двамата.
Още не се вижда нищо. Още и двамата сте красиви.
Дълбоко вътре гризе страхът.

„Върху яката на сакото си — казва мъжът от
огледалото
на другия мъж — имате косъм!

*Виждате ли? Блести в светлината на вечерната
лампа —
странно, ала така не бива; моля, махнете
го!...“*

Грижливо отстранявате косъма.

Отдалечавам се от огледалото.

Другият — също...

Разговор не е имало.

*Очите се взират в пустотата,
с огледален поглед —
без другия от огледалото.*

Сам.

1928

---

[1] Това си ти? (санскр.) — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.